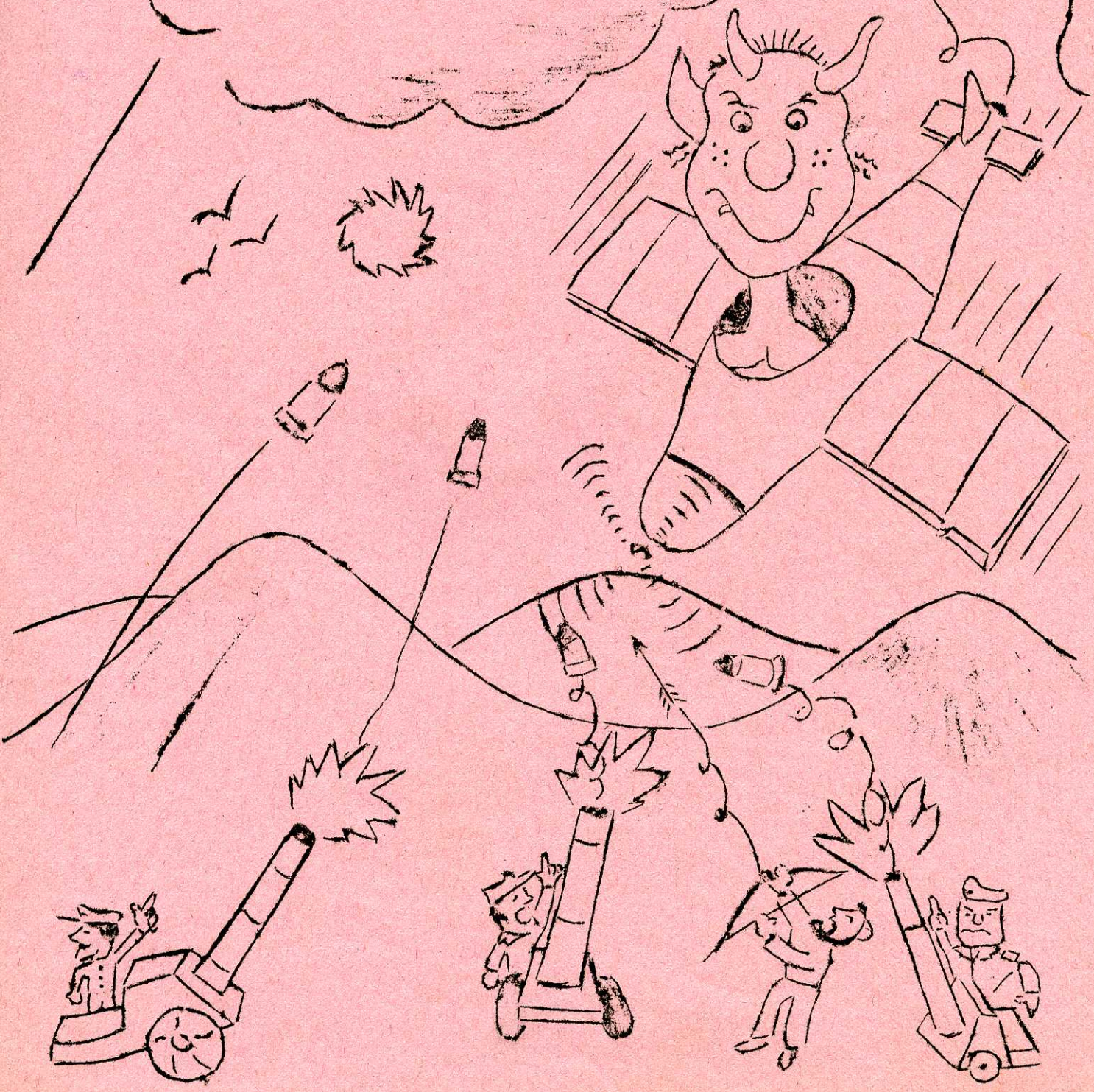

בת סוטה

סוטים:

עוד שבוע עבר! נראה שלוח השנה והתאריכים מתערפלים כעת הזאת, הופכים לתאגיד אחד מלוכד חסר חשיבות כאשר למולם מתיצב בחוצפה 'כל סוטה' הקובע עובדות בשטח, לאמור: כל סוטה יצא. כל סוטה לא יצא. סוטה טוב. סוטה רע. מעתה נוכל לוותר על המניין משעמם החוזר על עצמו מדי שבוע של ימים חסרי חשיבות יום א, ב, ג, ד, ושבת ואם בשבת מדובר הנה הרגנו שתי ציפורים במכה אחת של פטיש חמש קילו: לא עוד יקרא 'יום שבת' - כאילו אמרנו במילים אחרות להד"מ: לא שבת ולא בטיח. כך לא ימצאו להם בני ישראל המשועממים נושאים למיון ומריבה. כך לא תסגר אל על. לא יושבתו ארועי הספורט. כדיעבד לא תופסק העבודה במפעלים, התפוקה תעלה, השווקים יפרחו לחיים, העם ישוב לחייך לעצמו בסיפוק אוילי, תפנה להציק לגורמי חוץ ולא לעצמו.

השבוע נפרדנו מעוד יד יד שניפל קורבן ברגע של שכחה. ואין דרך חזרה... את זה תעיד הבטן התפוחה כל טוב. הברווזים ברוטב ספלוני והקוויאר. את זה תעיד היד השבורה. הסוויטה המפוארת, רגע ההתייחדות, ריקוד הטנגו הסוחף. וגם בקבוק הויסקי שעשה את הדרך הקצרה ביותר והמנומסת הישר לחוך הקיבה שלי בלי הרבה גינוני טקס. לכן גם סליחה אם אותם אנשים שעשו ניסו לפתח שיחה איתי: לא הבנתי כלום, תודה רבה!

כעת אחדי שהתזמורת התפזרה עולה משהו במוחי המוקדש לבוגרי כיתח איל. זהו קשר הדמים: יאיר-דורון, דורון-רוחי, רוחי-איתן מעניין מאוד. עוד לא אבדה תקוותינו. מזל טוב לכולם!!

השבוע נאמר לכחבים הצעירים ברחבי המשק להשתדל להוריד את הרמה: לקלל, לגדף, להשביח, להנביט, לזרוע, לגרוע להיות לחדול. כל זה למען צינון הרוחות בקרב המבוגרים. מסתבר שאחרי ההצלחה המטאורית של העלון האחרון יצאו האנשים מגידרם בשבחם את טעמו הנפלא של המוצר המוגמר. בא אלי משורר צעיר ואומר: חשמע איך עכשיו אני יכול לנבל את הפה ולקלל בזמן שאפגלו הורי התחילו לקרוא את העתון. עוד הוא אומר לי, חשמע אני מח להגיד את זה אז אני אומר לך בסוד שתדע: הכל חרא, קקה, פיפי, זונות מבבל, ראש ממשלה אוכל בתחת. עכשיו שתדע הוא אומר: רווח לי באמת.

שבוע טוב למי שזקוק לחיזוקים

המערכת.
גונצ'י (בשביל החברים)

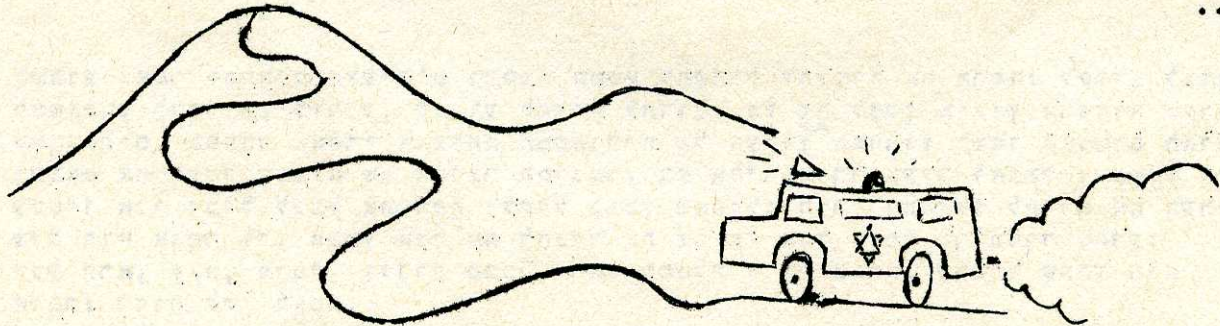
מ ה נ ש מ ע

להקת הפאנק "קול ודממה" ערכה מסיבת פאנק אמיתית עם כל מה שמשממע: אלימות (הרבה אלימות), איפור כבד, רעש, בלגן, חפצים שהתעופפו לכל עבר, ומישהו אפילו סיפר לי שמתוך חדר שטיפת כלים הוא שמע רעשים של אונס קבוצתי, לאחר שהמופרעים הסתלקו, הוא נכנס ועל הרציפה הוא מצא את אחת הנתיקות המשק עם חיוך גדול על הפרצוף, נו, אז בצמת! לפי מה שאני ראיתי היחידים שבאמת נהנו היו כמה מתנדבים מסוממים שבאו מעמיד, פנינה זמופטי ליפשיץ... מה שבאמת חייבים לציין שהחברים' השתפרו, קצת, מעט, בעצם לא!

רענן הופיע באחד מבקרי השבוע שעבר במפעל וחיפש את הבריכה. מישהו ראה אותו וחשב שהוא איש עסקים מחו"ל, הוא אומר שבסך הכל הוא עדיין לא קיבל בגדי עבודה רגילים.

פנינה גולן נשאלה לאחר קידומה המקצועי בצוות כח האדם של המפעל, (סוכנת נסיעות במקום בני גולדברג) מי שוטף את הכלים אצלה בבית, היא השיבה שאורי שוטף בימי א' ב' ג' ד' ה' ו' ובשבת. (אם הם אוכלים בבית) אבנר מנג' יגורסקי משורר חמשת המלחמות שאל את אורי, שהוא הבוס שלו בחשמליה, אם כל זה נכון, - אורי אמר שלא. וזרק עליו פטיש.

אין ספק שהאירוע הכולט בשבוע שעבר היה אישפוזו הפתאומי של רפי פרנק. ב... בן, בית חולים צפת. אף אחד לא יודע בדיוק מה מסתתר מאחורי כל זה, מישהו סיפר שרפי פשוט שבר עוד פעם את הרגל ופשוט ככה לא היה נעים לו אז הוא סיפר לכולם שהוא סתם התייבש. מישהו אחר סיפר שבעצם הוא פשוט עבר ניתוח פלסטי לקראת החתונה. דרך אגב עכשיו אתם יודעים למה סוללים כביש מעמיד לבי"ח צפת...

מתנדב תמבוני הסתובב שעה ארוכה בח"א, בזמן שיא הלחץ, עם טורייה נוסח החלוצים בידו, לחבר משק ששאל לפשר התופעה הוסבר שהמתנדב איחר בבוקר לעבודה והוא הוצמד לטורייה ע"י מפקדו: יוחנן.

(המשך מעמוד קודם)

לפני שאורה נמלי נסעה לחו"ל החברה מהכיתה (כיתה חרמון) ערכו לה מסיבה.
הם קנו לה אלבום צילומים של כל הכיתה, כדי שכל פעם שיהיה לה עצוב בחולל
היא תפתח את האלבום ואז היא תביין מה היא בדיוק עושה בחו"ל. ניר פרלסון
ביקש ממנה שתשאיל לו את האלבום לכמה דקות. מפה לשם הבחור חוזר לצפא, ובעכו
הוא מגלה שהוא שכת את האלבום אצלו בתיק... החברה מנסים עוד איכשהו לשלוח
לה את האלבום. נו, כיתה חרמון, מה יהיה?

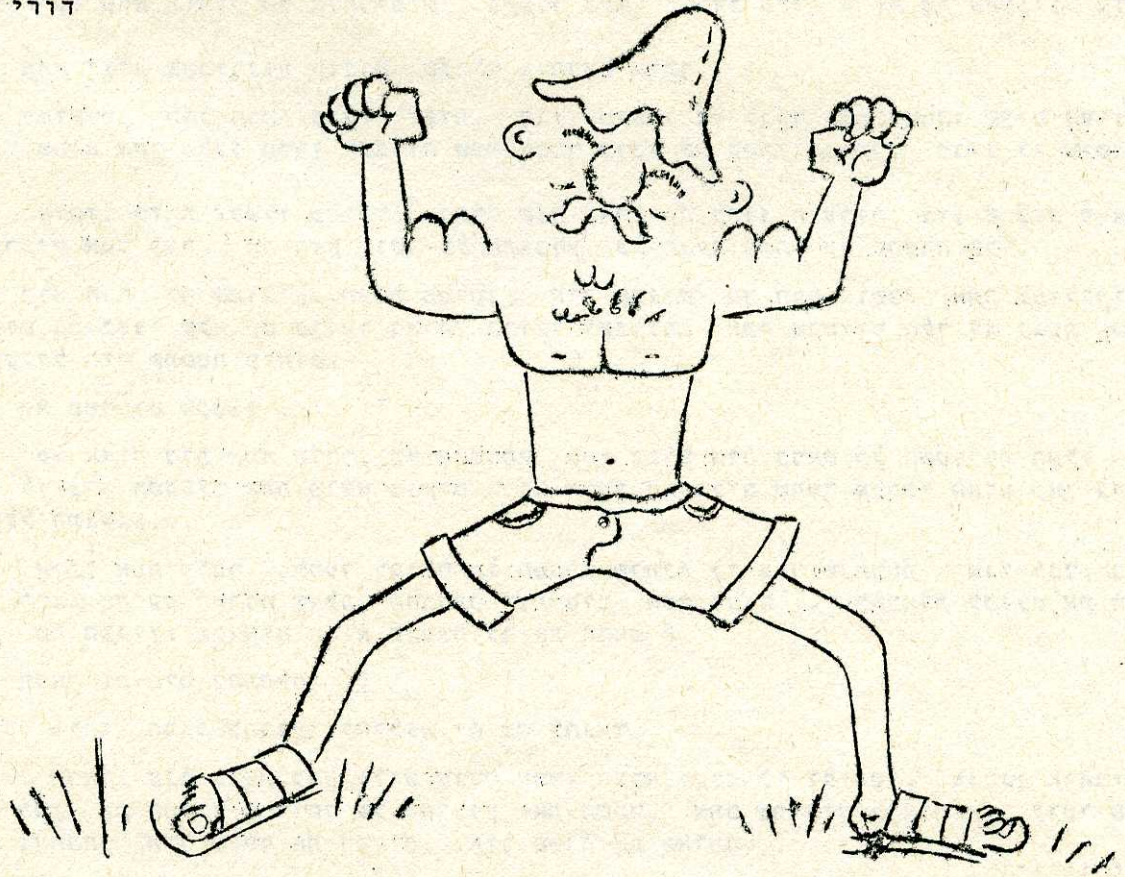
גל קניות פחאומי של נס קפה וסוכר ממשיך לזעזע את רודה,
דרך אגב, האם לזה יש קשר עם העובדה שהאולפן החדש מתחיל השבוע ? בחייך,
עזוב - החב'רה שלנו???

כן, כן, חזר אלינו השבוע ידידנו יגאל ניימרק עם בלורית מתנפנפת ומסרק
בכיס האחורי.

לכל בעלי הגופות שהחאמנו כל החורף לקראת הרגע הזה, לכל היפיפיות שהשתזפו
לילה לילה תחת מנורת השיזוף בקור החודר, הרגע הגדול הגיע! - הבריכה נפתחה!!!
אז בואו בהמוניכם ותראו לנו את מה שיש לכם להראות, אס להתראות

ושבת שלום!

דורי

ע ל ה ה י ל י ם ב ר י ן : רב-שיח, עץ ושורשים
*****

מנחה: רבותי נא לשבת. לשכוח מכל הצרות. לא נדבר היום על המדינה, כבר דשנו וגדשנו את הנושא. לא חבל ימית, לא ראש הממשלה, לא סיעות, לא טיסות, לא כלום. נדבר על הקיבוץ. הבית שלנו העמיד שלנו, ככה סתם על הקיבוץ. על הקיץ על האנשים על המסיבות, רכילויות על הכל. מי טרופה שיקום וידבר. שיגיד, ישפור, יקצר וילך.

כן אלי מה יש לך לספר לנו? תספר לכולם את מה שסיפרת לי בצד. את הכל, פרט אחר פרט. אתה עוזב בעוד חודש, תספר מה מציק לך.

אלי: קשה לי לבוא ולדבר לציבור כזה גדול. אתם יודעים קשה לי. לא עשיתי את זה מעולם ופתאום היום תגידו בטח: הוא מתעורר, אומר שופך את הלב. תגידו: בטח; איפה היתה אתמול למה שתקת. חשבנו שטוב לך. אני יודע, אתם צריכים לדעת לא טוב לי אני עוזב. נגמר לי הקיבוץ הזה: הפרצופים, המסיבות היבשות, החברים המזדקנים חכל נגמר לי. חמש שנים אני עובד כמו משוגע שתיים עשרה, שלוש עשרה שעות ביממה, ביום חול, חג ומועד. תמיד עובד ועובד. מה מקבל, קדחת! אומרים לי אתה צעיר. ככה עבדו ההורים שלך, עכשיו אתה. תעבוד ותשתוק ככה אומרים לי. נגמר, אתם שומעים נגמר לי מהסרחון שעולה מהצאן ומהפה של האנשים.

מנחה: אוקי, אלי - נגמר לך, אבל אל תלכלך אנחנו אתה יודע...

אלי: רק רגע תן לגמור, תן לגמור כבר. אתה בדיוק כמו כולם סותמים את הפה, תמיד עושים ככה. חמש שנים מאכילים אותי לוקשים. תלך תבוא, תלך תבוא! בהתחלה אמרו: תעבוד שנה בשרותים, תכיר את המשק את החברים מקרוב. אחר כך תכנס לעבודה קבועה. שטיפת כלים, שנה שלמה אתם מבינים את זה. מה מעניין את האנשים - אני אגיד לכם - "העצמות". שלא תזרוק הם אומרים לי, תשמור בצד. הכלב שלהם - זה מה שמעניין אותם!

מנחה: אתה יודע שהכוונות טובות שכולם אוהבים אותך -

אלי: בולשיט, הכל חרה מילים יפות. תגיד מישהו בא לבקר אותך אחרי שעות העבודה או מתי שהוא אחר מלבד סדרן העבודה שבא לברר מדוע לא קמתי בבוקר. תגיד לי מישהו אחד?

מנחה: איתן, חזרת עכשיו מחו"ל, אחרי שנה באפריקה בתוך היערות, בין שבטים פראים. איך מרגיש אחד כזה. מה הוא חושב על הקיבוץ על הבית הזה על החברה שלו.

איתן: בוא הנה יה שמוליק, הפכת ממוסד, איך מרגיש מה הוא חושב? אתה שמוליקו הסמרטוט הקיבוצי שלא קם בבוקר באופן כרוני לעבודה. אתה שבחיים שלך לא נגעת במעדר, מה הסטייל הזה שתפסת פתאום?

אלי: יא סמרטוט שכמוך!

איתן: על איזה בית אתה מדבר, על החברה? למי בכלל היה בראש כל השטויות האלו. תאמין לי בין השבטים אתה מוצא אנשים הרבה יותר רציניים מאשר אוכלי האדם כאן בקיבוץ. מי בכלל התגעגע...

יוסי: איתן אתה מדבר. לספר לכולם על המכתב שכתבת לי איך שנמחת. אני לבד, בודד, עצוב כתבת מה עם החברה שאלת, החברים הותיקים, המתנדבים... להראות לכולם את המכתב הזה. מה העניין: הכושיה ההיא טובבה לך את הראש?

איתן: תראה זה היה בהתחלה...

שמוליק: איקי חברה להרגע לאילנה יש מה להגיד.

אילנה: תראו, אני במשק כבר שלוש שנים אחרי הצבא וטוב לי וליוסי. אנחנו אוהבים את החיים כאן את ההוי המיוחד של הקיבוץ את השקט. אתם צריכים לראות איך יוסי מטפל בגינה באהבה, איך מלטף את העצים, איך משבח את האדמה...
..../...

..... על החלים בקיבוץ.....
*****

יוסי: תדברי בשמך - מלטף את העצים, משבח. זה מבין אותי. תסתכלי על איתן איך רושם בתאווה מילה אחר מילה. אחר כך יעשה מזה דיסה רצינית. את מכירה אותו...

איתן: מלטף את העצים, משבח את האדמה, מעניין מאוד!
שמוליק: אילנה תמשיכי!

אילנה: שלוש שנים כאן אחרי הצבא כאן במשק. אנחנו רואים איך החברה באים והולכים. הלב נצבט! אתה יודע ומכיר את האנשים. אתה יודע שהמקום שלהם זה כאן בקיבוץ - בשדה, בדיר או בנוי. בעיר אין להם תקנה מתגלגלים מדירה שכורה אחת לשניה. קופצים לבקור לפעמים. שלא יגידו חס וחלילה הנה הם באים יותר מדי. קופצים למשק, מתגנבים בחשאי לבית של אמא. מרביצים את עוגת הגבינה האהובה. מאוחר בלילה חוצים את חצר המשק במהירות קופצים לבקר חבר. מספרים כמה שטרב בעיר הגדולה על האפשרויות, היס, החתיכות!
קפצנו לבקר פעם יוסי ואני את אורי ברמת השרון. בחוץ עמד בגאווה אופנוע ב.מ.ו. ענק, על החלון חתול סיאמי, במקרר שממה. אמרנו לו: יא אורי איפה כל החתיכות שלך. תראה פעם, תביא לקיבוץ לשטוף את העיניים. באחת עשרה אמר שמוכרח לזוז, יש פגישה אמר. באחת בלילה חזר, חיוך שופע. חברה אמר, הלך לי קלף לא נורמלי אני מסודר.

פעם אחרת כאשר ביקרנו נעלם שוב באחת עשרה חזר באחת פנים קודרות... ככה זה בעיר הוא אמר - יום אסל יום בסל.

אורי: אחרי שהשם שלי מוזכר כאן לשמצה אין לי הרבה ברירות, אלא, לדבר ובעצם רק להגיד דבר אחד. שיהיה ברור הקיבוץ הזה קטן עלי. השיחות, הרכילויות הכל. יש דברים שאני מתקומם נגדם ולכן לא יכול לחיות כאן. אני מרגיש לעתים וגם עכשיו בשיחה הזאת איזו קטנוניות. איזה רצון לפתור בעיה. משהו שקורה לכולנו, לא רק בקיבוץ, אלא, בכלל בארץ וזה הרצון לחפש את עצמנו. להגשים דבר שלא קיים - להגיע לשלמות. איך אמר בני בהתחלה - הכל "בולשיט". תפסיקו לדבר על הקיבוץ בהגשמה. על האדמה כמגנט על הטבע והעצים כשורשים.

אולי זה טוב ליוסי ואילנה כי הם כאלו שבנויים לחיים האלו, לפשטות. כי בעצם לא ניסו משהו אחר אף פעם. בקושי יצאו לטיול של חודש חודשיים באירופה, מה הם יודעים? אולי אחרי שבני יצא לעיר הוא יגלה שעם כל הרע שהיה לו כאן במרכאות, בעיר הרבה יותר גרוע. שם אתה בודד בין הכתלים של הדירה. אתה לבד עם ארבע קירות. שם אין סדרן עבודה. שם אתה זה אתה. כאשר אתה פותח את המקרר ומוצא שממה, אתה מביין שצריך לרוץ לעבוד כדי להתקיים, יש בזה משהו. יש בזה משהו שלא היה לי כאן בקיבוץ. עבדתי קשה, כמו מטורף שתיים-עשרה, שלוש-עשרה שעות ביממה כדי להשיג את האופנוע. היום אני יודע שזה שלי, רק שלי לבד, זה עושה משהו לבן-אדם.

תראו את בני גם עבד ככה שבהקת, חגים, מה קיבל? תגיד אתה בני - מה קבלת?
בני: קדחת!

שמוליק: תראה התמורה בקיבוץ שונה, את זה לא הבנת מעולם.

אילנה: חסר לנו משהו, אורי? תסתכל בבית שלנו על הריהוט, על המערכת, הטלוויזיה, זה יש, אבל לא חשוב. תסתכל סביב על הנוי, על הנוף ממול, על השקט - זאת התמורה שלנו.

אורי: שטויות בעיר אותו דבר!

אילנה: אתה אמרת את זה שתיים-עשרה, שלוש-עשרה שעות....

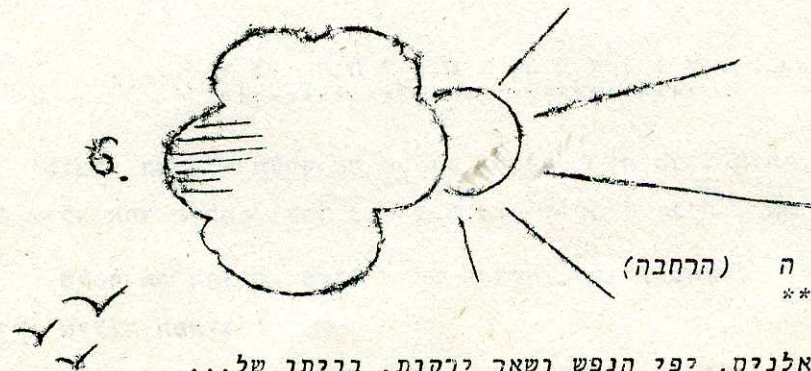
שמוליק: אי בני לאן אתה הולך?

בני: תורנות ערב בחדר האוכל.

אילנה: בוא יוסי, "דאלאס" צריך להתכוונן.

איתן: אין שכחתי, באמת.

אורי: אתם רואים, אפשר להשתגע!!

ת ח ר ש ה
*****
(הרחבה)

אז התבנו, ככה, השמאלניה, יפי הנפש ושאר ירקות, בביתו של...
ופלטנו אשר על ליבנו.

והיה גם מי שאמר, שהנרות האדומים נדלקו אצלו בצפיפות כזו, שכבר ניתן לראותן כקו.

חפשי את הקוים האדומים - שלי - לנסיעה אפשרית אל מעבר לאוקינוס. ועדיין נראה לי שהכל פונקציה של כסף - כלומר, אם וכאשר יהיו לי כסף וזמן, אסע לטיול של חודש, חודש וחצי.

אני לא בטענה שזה נכון אובייקטיבית. ואולי צודק זה, שימות בשיבה טובה באשר הוא. כי כל אחד מאתנו הוא בסה"כ עודמישהו, ואת גלגלי ההסטוריה, אחרי-הכל, מניעים שיקולים כלכליים. חיי אדם הם חסרי השיבות מבחינה הסטורית.

אני גם לא ניזון מאותו עמוד, ששב והתגלה אחרי 1,500 שנה במנסורה. - ובעצם, אם לרדת לעמקם של דברים, אני שונא סמלים. - כלומר, באופן אישי - הדגל הכחול-לבן, לא אומר לי ולא כלום. אבל, מכיוון שהמון לא מסוגל להגיע להדברות אישית בין מרכיביו הרבים, ומכיוון שאחרי הכל, כולנו שייכים להמון, אז עומדים דום, שרים התקווה ומבטיים דרך הלחלוחית שבעינינו בדגל. (ואני לא אומר זאת לשלילה חלילה).

אבל, הלוגיקה יכולה להיות גם שונה, ויעידו הקמים בלילה מחלום בלהות, ואלה שהיו רעבים ומושפלים בידי חיות האדם.

והרי על כל זה נאמר - נדוש.
ועל זה כבר נאמר (מי?) - שאין זה חשוב אם זה נדוש או לא, חשוב אם זה נכון או לא.

וגם הצד האנוכי קיים בויכוח - נהיה הרבה, הסיכוי שלי גדול יותר.

אז זהו, אני לא מותח קווים אדומים - וכמו שאמרתי, אני חושב שזה המקום של כולנו. והכסף שאני חוסך, הוא לא למטרות טיסה.

אבל, אני באמת חושב שחמשת השורות שנכתבו כבר, היו מובנות באותה מידה.

א.
 לאט נסחף, כמו
 ברחם אפל ענק
 נהדף קלות ברוח
 הנושבת מן השמש.
 סלוני אור זרמו
 במנסרות ראשו הקטן
 לשערו היה הריח
 שלעשב הקצור.
 נפעם התעופף הלאה
 מהגלגל כצחוק בהיר.

כתוך באור השקוף
 תחלה אחת הנקודות לחוש את האור
 ול-אוב את ההנתקות
 וידיעת הקץ.

ב.
 נקודה כואבת קשורה
 למליוני נקודות אחרות
 כאריג עכביש נוצץ בשמש.
 גרדין חול יוצרים גוף.
 גוף יוצר אני כואב.
 הגרדיים מעבירים את הכאב
 עד לנקודה המתכווננת פנימה.
 הכל קורה
 כמו למשהו אחר
 בזרם קליידוסקופי
 כמה רעש יש בשקט.
 כמה כאב יש בטושנה.
 לפעמים גרדיים הם אנשים
 לפעמים הם הפוכים
 כבראי,
 וגם קריים.

ג.
 אני רוצה לצאת פנימה
 אל היקום הענק שבתוכי.
 כשיוצאים פנימה מוצאים את האינסוף
 חסר משמעות, מלא מבוכה.
 אני מנסה להשתחרר מוכה תודעה.
 להיות חפשי לצעוק: מי אני
 מי אני מי אני מי אני
 ובשקט לומר אני: נקודה
 חול עולם אהבה כאב
 שנאה שמרס רעב בחילה
 אלוהים, הכל בחוץ.
 ולהוסיף בפנים
 אולי אני הירה שעולה לאט
 ונוגע באצבעות קרות בירבועים המנתרים
 אולי צוחת עוף הלילה
 שדרס את עכבר המדבר הקטן.

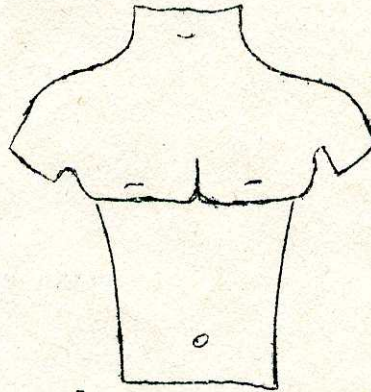
ד.
 לצאת החוצה לכשול בעולם
 שק יאפר על ראשי
 לשאוב פנימה
 את כל הסבל והצער
 שיוכלו המח והלב להכיל
 לקרוע בפוץ עיני
 ולהתפלש במעינות החטא
 להסתער בבת ראש קדימה
 כרכבת שדים במנהרתה
 ולצאת בצדה המואר
 נקי וזך כפספוס ילדים
 בגן העיר שחרבה.
 סהור לשוב למדבר בארחת צללים
 ולהותך צל בודד מאחור
 ממתין לכאב שיבוא.

(המשך בעמוד הבא)

(המשך מעמוד קודם)

ה.
 כאשר עבר בדרוש הרישי על החול
 החוה גופו השחור והדק
 פס מפותל כשערה מסתלסלת.
 הכאב היה מכווץ בו כאגרוף.
 צל כהה עמד במרחק.
 במהירות חתר אל הצל
 מונע בכח הסכס בראשיתו.
 וכשנכש בעקב החיך
 עבר בו תענוג מיוסר.
 מתכווץ ומתמתח המשיך הלאה
 מותר אחריו. ערוץ מתפתל,
 כביכול נוזל מתוך הגוף הקטן
 שהלך והתפוגג בין הכוכבים
 כמעט נוגע במהות הלילה.

ו.
 לאט נסחף כמו
 ברחם אפל ענק
 נהדף קלות ברוח
 הנושבת מן השמש.
 סלוני אור זרמו
 במנסרות ראשו הקטן
 לשערו היה הריח
 שלעשב הקצור
 נפעם התעופף הלאה
 מתגלגל כצחוק בהיר...

דודו.

אהבה - כל מה שרציתם לדעת על זה אבל מרוב שעמום לא שאלתם.

אני מוכרח להודות שהסיבה העיקרית שאני "יוצא מן הארון" וכותב, זה מפני שרוונן מסר לי שיחכן שכל סוטה לא יצא השבוע אם לא יהיה לו מאמרים - סיבה ציונית - אני התחייבתי להציל את 'כל הסוטה'. יש לי רק בעיה אחת - אני בקושי כותב או אפילו חושב בעברית, אבל לא איכפת לי לשחק אותה קצת. אז על מה לכתוב? ימית? בדידות? אל על? דני נמלי? יושר? אושר? כשר? אהבה? אהבה, כן, זה הנושא המרכזי בחיינו.

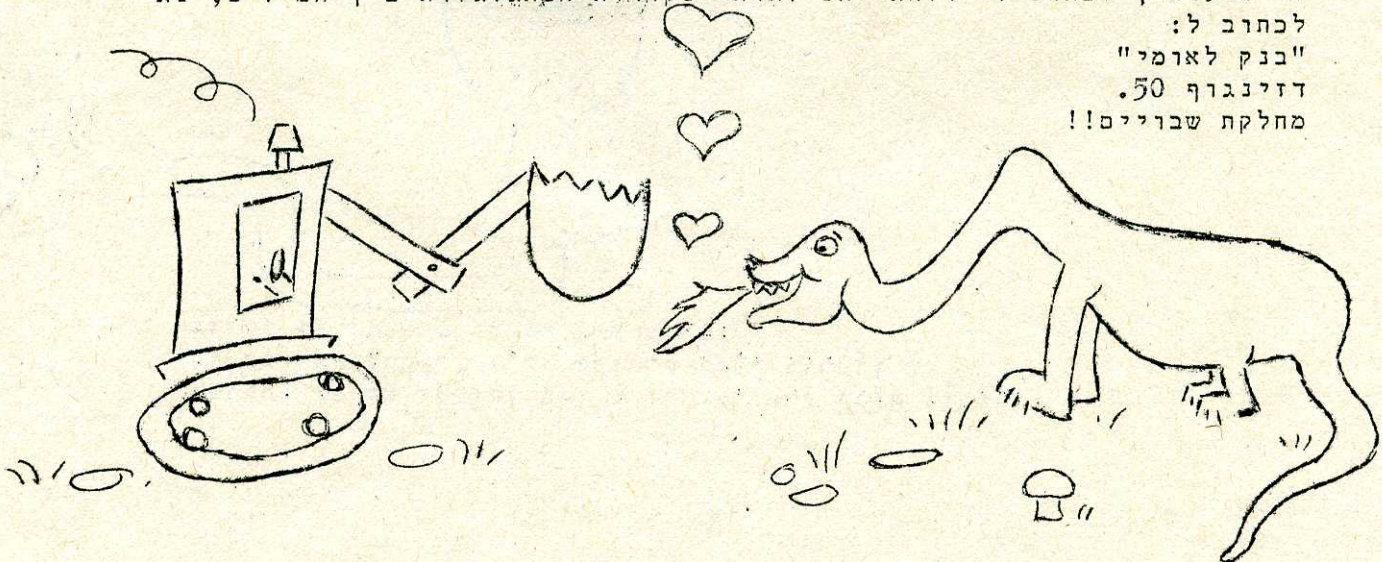
אם את באמת אוהבת אותי אז את צריכה לקבל את זה שאני לא מקבל אותך" - ציטוט מהרצאה שנתן בחור בשם "לייזר" במועדון לפני כמה שבועות. אני מניח שאתם פשוט המומים מהמשמעות האדירה של משפט זה. נכון שבמבט שטחי זה נשמע כמו משפט מפתח שאתי סלע היה מוכר לאחת מאלפי הנערות שלו, בשבת בבוקר לאחר המעשה. אבל אחרי הסתכלות יותר רצינית כמה מאתנו באמת יכולים לעמוד באותה הגדרה? באותם פרמטרים רחבים (SPACE). אני מסתכל מסביב וחוץ ממקסי וג'ורג'י (ז"ל) קשה למצוא דוג שמתקרב לכידון.

אני מוכרח להודות שהסיבה האמיתית האמיתית, שאני כותב כרגע זה להראות לדודו שאני לא סתם איש מעשי ("ליפשיץ אתה כל כך מעשי, אה, אה") גם לי יש את אותם ניצוצות חסרי מגמה בראש. הבעיה היא שקשה לי להתווכח עם דודו - כיוון שהוא צודק - הצורך שלי להוכיח לו שאני לא סתם מעשי הנו צורך מעשי לחלוטין. נו אז מה? אז נניח שאני לא עף כרגע, לא זורם לאין סוף... העיקר: כמעט הגעתי ל-200 מילים וזה בפני עצמו הישג מרשים ביותר עבורי. דרך אגב... נמלי הבטיח לי שהוא ישמור את המאמר הבכורה שלי ויקרא את זה כל פעם שיהיה לך בעיות להרדם. אני כמובן נעלבתי קשות.

כתב באהבה הרי ליפשיץ

נ.ב.

מי שמעוניין לכתוב לי ולהתייחס לאותם נקודות המתגלגלות בין המילים, נא לכתוב ל: "בנק לאומי" דזינגוף 50. מחלקת שבוים!!

מפי האתון:

אנג'י מנהל שיחה עם דותן (בן 6) על כיצד באים ללדים לעולם. האב מסביר בצורה כללית על איך שנכנסים למיטה ושוכבים קצת ומתחבקים קצת וכו' וכו'. אחרי כמה דקות של מחשבה ועיכול הנתונים, דותן שואל: "צריך גם להוריד חתוננים?"

"אל חברי התנועה הקיבוצית"

אנו חברי ובני הקבוצים, מבליעים את חרדתנו נוכח השלטת מדניות היד הקשה בשטחים.

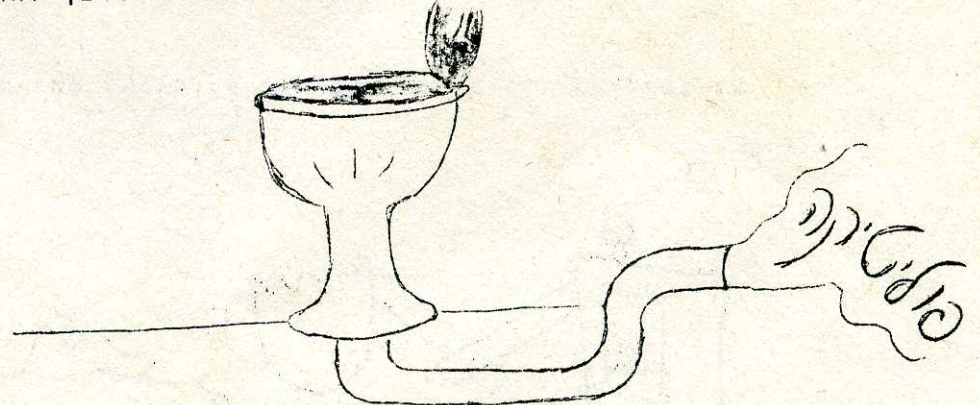
כאנשים המשרתים בכחות הבטחון נאלצנו לפעול בניגוד למצפוננו ובניגוד לערכים יסודיים שבהם אנו מאמינים.

אנו קוראים לחברי התנועה הקיבוצית להצטרף למחאתנו ולחתום על מכתב זה.

1. על נציגי התנועות הקיבוציות כולן לפעול לחקיפות למען מציאת פתרון מדיני כולל, שיוביל להפסקת שלטון הכיבוש ביהודה, שומרון ועזה.
2. קביעת נורמות הומניות לגבי כל כוחות הבטחון כדי למנוע מצבים שבהם חיילים נאלצים לפעול בניגוד לערכים שעליהם חונכו.
3. לתבוע מנציגינו בכנסת להביא את מצב החברה בארץ כבעיה דומיננטית בכל שיקולי הבטחון בשטחים מתוך הכרה שהמשך המצב הקיים הורס את החברה הישראלית.
4. אנו דורשים מחברי הכנסת של התנועה הקיבוצית לתת בטוי חריף ביותר לדב"ים אלו בפעולותם הפרלמנטרית והציבורית.

קבוצת חברים
כברי

המכתב המצורף נשלח אלי מקבוץ כברי בכדי לאסוף חתימות בכפר הנשיא. במקביל נשלחו מכתבים דומים לשאר הקיבוצים ברחבי הארץ. המכתב יהיה תלוי בלוח המודעות לכל מי שמזדה ומוכן לחתום.
לאיר דוארי

בדיחה שפלוא סיפר לפני חשע שנים:
מה המשותף למרק, ג'רי ניימרק וג'ק נורטון?
חשובה: לכולם יש זקן חוץ מג'רי ניימרק וג'ק נורטון.

אז שתהיה לכם שבת פוריה
ותבואו כהמוניכם לבריכה
יש מה לראות (נוי, חדר
כח ומקלחת חדשה).
תראו לכם.